

arbejderne i Statens Skove har ved Forhandlingerne tilbudt at gaa med til en lignende Nedgang, som andre Fags Arbejdere har taget imod, men det var ikke tilstrækkeligt for den højtærede Landbrugsminister, Statens Skovarbejdere skulde nogle Spark længere ned end de andre Arbejdsgiveres Arbejdere. Det drejer sig her om nogle af de slettest stillede Arbejdere, overfor dem var det jo lettest at demonstrere den Arbejdsgivervillie og den Kraft, hvorefter den højtærede Landbrugsminister svulmer. Den højtærede Minister indlod sig selvfølgelig ikke i sin lange Tale paa saadanne Smaating som det, om disse Mennesker kan eksistere for en Ugeförtjeneste, der beløber sig til 44 Kr., hvis de er saa heldige at have Arbejde hver Dag. Det er et Spørgsmaal, som ligger saa langt udenfor den højtærede Landbrugsministers Horizont. Det interesserer ham slet ikke. Nej, efter godt russisk Forbillede dikterer Ministeren: Trællene har at bøje sig, 32½ Øres Nedsættelse i Timen for Skovarbejderne! Det mener Landbrugsministeren er passende, og saa har de andre at bøje sig. Der er forhandlet, Gudbevares! Med stor Elskværdighed og Forstaaelse har Skovvæsenets Embedsmænd forhandlet med Arbejderne om Lønsørgsmaalene, og der er opnaaet Enighed, hvad ogsaa Ministeren oplyste, om Akkordpriser, om alt det, som Embedsmændene kunde have Indflydelse paa, og de kendte jo Sagerne. Der opnaaede man Enighed, men da man kom til Timelønnen, strandede det hele, for her stod man overfor et Ultimatum, overfor en Herskers Ord, og sund Fornuft og Forstaaelse havde intet at betyde. Til Trods for den højtærede Ministers mange og overflødige Ord til Forklaring af denne Sag fastholder jeg, at hvad der er sket overfor disse Skovarbejdere, er langt fra passende for den danske Stat. Ministeren anførte som Begrundelse, som noget af Begrundelsen, at Lønnen for Skovarbejdere hos private Skovejere var lavere end hos Staten. Ja, jeg har jo ikke haft en Maaned til at udarbejde min Svartale, og jeg har derfor ikke haft Tid og Lejlighed til at faa undersøgt, hvor meget der er om dette med den lavere Løn hos de private, men saa meget har jeg i hvert Fald faaet oplyst, at naar private Skovejere beskæftiger Folk i deres Skove, er disse Folk som Regel ogsaa beskæftiget hjemme paa deres Gaarde, hvoraf følger, at de har Beskæftigelse hver Dag, ogsaa paa Regnvejrsdage, og faar Løn paa Regnvejrsdage med, medens Staten sender sine Arbejdere hjem og ingenting giver dem

paa Regnvejrsdage, saa de kun har et meget lille Antal Arbejdsdage i Sæsonen. Derfor er en højere Arbejdspris i Statens Skove sammenlignet med Lønnen hos de private Skovejere saare rimelig. Jeg har tilladt mig under Bemærkningerne herom at henvise til Finansloven. — Ja, jeg har virkelig tænkt mig, at det, der var anført paa Finansloven, dog havde nogen Betydning, og naar man har opført en vis Sum til Skovarbejde, er jeg gaaet ud fra, at saa gjaldt den for det Aar, for hvilket Budgettet lægges. Men jeg faar altsaa oplyst af den højtærede Landbrugsminister, at det betyder aldeles ingenting, den Henviisning vil han ikke bøje sig for. Jeg tillader mig da at nævne, at der her i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget Sp. 578 findes en Bemærkning, som jeg ikke synes er helt uden Betydning i denne Sammenhæng. Der staar forklaret, at som Grundlag for de budgetterede Arbejdsudgifter for Skovarbejde har man lagt Overenskomsten af 7. September 1920, og dennes Priser er 22 pCt. højere end de for Finansaaret 1921—22 beregnede, men, hedder det, „ligesom det i Anmærkningerne er bemærket, at Indtægten ved Salg af Skovningseffekter kan forventes at ville blive mindre end anslaaet, saaledes er det samme Tilfældet med Udgifterne, og man forbeholder sig derfor at stille Ændringsforslag, naar Forholdene bedre kan overses“. Den højtærede Minister har jo ikke stillet Ændringsforslag, han er ikke mødt frem med Ændringsforslag for Rigsdagen, efter at han bedre kunde overse Forholdene, han har derimod sendt Skovarbejderne et Ultimatum, en Ordre om, at fra den og den Dato fik de kun saa og saa lidt i Betaling. Hvis den højtærede Minister havde gjort, som Anmærkningerne lover, var han altsaa mødt frem for Rigsdagen, for Finansudvalget, eller paa hvad Maade det nu er sket, og saa var der dog blevet Lejlighed til, at andre var kommet til at tale med om denne Lønedsættelse. Men det er altsaa ikke sket, Skovarbejderne har, som sagt, faaet deres Timelønsummatum, og det hævder jeg fremdeles er ikke paa sin Plads. Jeg ved nu, at da det trak noget ud med denne Finanslovforhandling paa Grund af Ministrenes Ulyst til at optræde, har Skovarbejdernes Organisation indbragt Sagen for Folketingets Finansudvalg, og jeg haaber at kunne regne med Finansudvalgets Medvirken til et gunstigere Resultat end det, den højtærede Landbrugsminister har dikteret.

Jeg tør maaske i denne Forbindelse ogsaa nævne et andet Eksempel paa den,